

EN DEFENSA DE LA COMPETICIÓ

És freqüent escoltar o llegir opinions contràries al fet competitiu en la manifestació esportiva. Amb una malaptesa singular s'intenta dissociar l'esport d'una de les seves característiques més significatives, la *competició*.

Es parla "d'esport no competitiu" quan en realitat no existeix esport si no porta implícita la competició; el contrari fóra una altra cosa però mai esport.

El problema crec que neix de la identificació del fet competitiu amb altres característiques que poden adjectivar positivament o negativament l'esport, però que no hi tenen res a veure. És cert que existeixen nombrosos factors, aliens moltes vegades a la pròpia manifestació esportiva, que poden donar a la competició aquest caràcter pervers amb què molts la jutgen, però no és menys cert que a través d'ella es reflecteix no només la grandesa i la espectacularitat de l'esport sinó també els seus valors ètics més preclars.

Al cap i a la fi, la competició no és altra cosa que una confrontació individual o col·lectiva, limitada i dirigida per unes regles acceptades voluntàriament pels seus protagonistes, en la que si bé hi ha una motivació decisiva de vèncer, també comporta el risc d'un resultat sempre dubtós en el que es pot guanyar o perdre.

La capacitat d'acceptar la victòria i d'assimilar la derrota, sense triomfalisme en un cas o sense dramatisme en l'altre, com una conseqüència lúdica de la pràctica esportiva, crec que suposa la gran lliçó que l'esport ofereix a altres situacions més transcendents amb les que l'ésser humà es troba al llarg de la vida.

J.G.

EN DEFENSA DE LA COMPETICIÓN

Es frecuente escuchar o leer opiniones contrarias al hecho competitivo en la manifestación deportiva. Con singular torpeza se intenta dissociar el deporte de una de sus más significativas características, la *competición*.

Se habla de "deporte no competitivo" cuando en realidad no existe deporte si no lleva implícita la competición; lo contrario sería otra cosa pero nunca deporte.

El problema creo que nace de la identificación del hecho competitivo con otras características que pueden adjetivar positiva o negativamente al deporte, pero que nada tienen que ver con él. Es verdad que existen numerosos factores, ajenos muchas veces a la propia manifestación deportiva, que pueden prestar a la competición ese carácter perverso con que es juzgada por muchos, pero no es menos cierto que a través de ella se refleja no sólo la grandeza y espectacularidad del deporte sino también sus más preclaros valores éticos.

Al fin y a la postre, la competición no es otra cosa que una confrontación individual o colectiva, limitada y dirigida por unas reglas aceptadas voluntariamente por sus protagonistas, en la que si bien hay una motivación decisiva de vencer, también comporta el riesgo de un resultado siempre dudoso en el que se puede ganar o perder.

La capacidad de aceptar la victoria y de asimilar la derrota, sin triunfalismo en un caso o sin dramatismo en el otro, como una consecuencia lúdica de la práctica deportiva, creo supone la gran lección que el deporte ofrece a otras situaciones más trascendentales con que el ser humano se encuentra a lo largo de su vida.

J.G.

